

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ECdo/10/2017
Identifikačné číslo spisu:	3215200585
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3215200585.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného DHL Global Forwarding (Austria) GmbH, so sídlom vo Viedni, Freudenuer Hafenstrasse č. 20-22, 1020, Rakúsko, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Majeriková & Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kupeckého č. 8, proti povinnému J. F., s miestom podnikania v L., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Zuzana Čížová, s.r.o., so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, J. Jesenského č. 69, o vymoženie 58 169,70 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5Er/93/2015, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2016 sp. zn. 2CoE/180/2016, takto

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2016 sp. zn. 2CoE/180/2016 spolu s uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 31. marca 2016 č. k. 5Er/93/2015-267 a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo dňa 31. marca 2016 č. k. 5Er/93/2015-267 návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Po právnej stránke poukázal na § 44 ods. 6, § 57 ods. 1 písm. a/, písm. g/, § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“) a článok 66 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a uznávaní a o výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“). V odôvodnení uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 20. februára 2015 domáhal proti povinnému vykonania exekúcie pre vymoženie sumy 58 169,70 eur s príslušenstvom n a podklade exekučného titulu, ktorým j e vykonateľný rozsudok pre zmeškanie Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 4 Cg 257/11k-42 zo dňa 25. augusta 2014. Uviedol, že dňa 2. septembra 2015 poveril okresný súd vykonaním exekúcie JUDr. Beatrix Vargovú, súdnu exekútorku so sídlom v Nitre. Dňa 6. novembra 2015 doručil povinný tamojšiemu súdu návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na písm. g/ Exekučného poriadku s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku, v rozpore s ktorým mu nebol doručený návrh na vykonanie exekúcie a nebolo mu umožnené brániť sa proti nezákonnému postupu zo strany oprávneného. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný. Exekučné konanie

je voči povinnému vedené na podklade exekučného titulu, ktorým je vyššie uvedený rozsudok pre zmeškanie Krajského súdu Eisenstadt. V prejednávanej veci oprávnený navrhoval vykonanie exekúcie na základe cudzieho exekučného titulu, ktorý bol osvedčený podľa osobitného predpisu (bod ii). Podľa poznámky v Exekučnom poriadku k citovanej časti ustanovenia ide napr. aj o nariadenie, ktoré v článku 80 vete prvej uvádza, že týmto nariadením sa zrušuje nariadenie (ES) č. 44/2001. Podľa článku 66 nariadenia sa toto nariadenie uplatňuje len na konania začaté, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery schválené alebo uzavreté od 10. januára 2015. Bez ohľadu na článok 80 sa nariadenie (ES) č. 44/2001 naďalej uplatňuje na rozsudky vydané v konaniach začatých, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery, ktoré sa schválili alebo uzavreli pred 10. januárom 2015, ktoré patria do pôsobnosti uvedeného nariadenia. Konanie na Krajskom súde Eisenstadt sa skončilo vydaním rozsudku pre zmeškanie pod sp. zn. 4 Cg 257/11k-42 zo dňa 25. augusta 2014, teda bol vydaný v konaní začatom pred 10. januárom 2015, preto súd nepostupoval podľa nového nariadenia č. 1215/2012 (tzv. Brusel I bis), ale podľa predchádzajúceho nariadenia č. 44/2001 (tzv. Brusel I.), pričom § 44 ods. 6 Exekučného poriadku sa vzťahuje na revidovaný Brusel I bis. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie ako exekučný súd nepostupoval podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku, teda exekučný súd nemal povinnosť doručovať návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Na základe uvedeného nebol daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa citovaných ustanovení Exekučného poriadku a návrh povinného bol zamietnutý ako nedôvodný.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo dňa 25. augusta 2016 pod sp. zn. 2CoE/180/2016 uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj „CSP“) potvrdil. Uviedol, že rozhodnutie okresného súdu bolo vydané na základe správneho právneho posúdenia rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve a je v korelácii s rozhodovaním súdov v analogických prípadoch a nebol zistený žiadny právne významný dôvod na odlišný postup a rozhodnutie v danom prípade pri posudzovaní doložky. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, poukázal v podrobnostiach na jeho odôvodnenie a dodal s odvolaním sa na § 470 ods. 2 CSP, § 44 ods. 6, § 57 ods. 1 písm. a/ a g/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, čl. 66 a 80 nariadenia, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný. Exekučné konanie je proti povinnému vedené na podklade exekučného titulu, ktorým je vykonateľný rozsudok pre zmeškanie Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 4 Cg 257/11k-42 zo dňa 25. augusta 2014. Podľa odvolacieho súdu je súd povinný návrh na vykonanie exekúcie doručiť povinnému do vlastných rúk v štyroch taxatívne vymenovaných prípadoch uvedených v § 44 ods. 6 Exekučného poriadku. V prejednávanej veci je tak, ako uviedol súd prvej inštancie, smerodajné nariadenie, ktoré v článku 80 vete prvej uvádza, že týmto nariadením sa zrušuje nariadenie (ES) č. 44/2001. Podľa článku 66 nariadenia sa toto nariadenie uplatňuje len na konania začaté, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery schválené alebo uzavreté od 10. januára 2015. Nariadenie (ES) č. 44/2001 sa naďalej uplatňuje na rozsudky vydané v konaniach začatých, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery, ktoré sa schválili alebo uzavreli pred 10. januárom 2015, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti uvedeného nariadenia. Konanie na Krajskom súde Eisenstadt sa skončilo vydaním rozsudku pre zmeškanie sp. zn. 4 Cg 257/11k-42 zo dňa 25. augusta 2014. Vzhľadom k dátumu vydania citovaného rozsudku možno vyvodiť, že predmetné konanie na Krajskom súde Eisenstadt sa začalo pred 10. januárom 2015, preto vzhľadom na článok 66 a článok 80 nariadenia nemožno v danej veci aplikovať nariadenie. Krajský súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne nepostupoval podľa nového nariadenia (č. 1215/2012 tzv. Brusel I bis), ale podľa predchádzajúceho nariadenia č. 44/2001 (tzv. Brusel I), pričom § 44 ods. 6 Exekučného poriadku sa vzťahuje na revidované nariadenie (č. 1215/2012). Na základe uvedeného tak súd prvej inštancie nemal povinnosť doručovať návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný (ďalej aj „dovolateľ“) dňa 25. októbra 2016 dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru dovolateľa mu okresný aj krajský súd znemožnil uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) tým, že mu v rozpore s § 44 ods. 6 Exekučného poriadku nebol doručený návrh na vykonanie exekúcie a nebolo mu umožnené brániť sa

proti nezákonnému postupu zo strany oprávneného uvedením dôvodov brániacich vykonaniu rozsudku pre zmeškanie Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 4 Cg 257/11k-42 zo dňa 25. augusta 2014. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces pokladá povinný skutočnosť, že krajský súd zhodnotil postup okresného súdu za správny, keď uviedol, že súd prvej inštancie nemal povinnosť doručovať návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a dovolacie dôvody v zmysle § 432 dôvodil tým, že nesprávnosť právneho posúdenia spočíva v tom, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) nesprávne aplikovali Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 na prípad, kedy mala byť správne aplikovaná vnútroštátna právna úprava obsiahnutá v § 44 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z.z. Konštatoval, že v poznámke 4eac k § 44 ods. 6 Exekučného poriadku sa slovom „napríklad“ uvádza len demonštratívny výpočet osobitných predpisov, podľa ktorých má byť osvedčený cudzí exekučný titul, na základe ktorého sa vykonanie exekúcie navrhuje. Uviedol porovnanie článku 53 ods. 1, článku 54 nariadenia č. 44/2001 a článku 53 nariadenia (č. 1215/2012), nakoľko právna otázka, či postup podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku má byť uplatňovaný aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu osvedčeného podľa osobitného predpisu a vydaného v konaní začatom pred 10. januárom 2015 nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, tak si povinný uplatňuje vo svojom dovolaní aj tento dovolací dôvod. Povinný je toho názoru, že postup podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku má byť uplatňovaný aj vtedy ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu osvedčeného podľa osobitného predpisu a vydaného v konaní začatom pred 10. januárom 2015. Na základe uvedeného žiada, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zmenil tak, že zmení uznesenie okresného súdu 5Er/93/2015-267 zo dňa 31. marca 2016 tak, že exekúciu zastaví podľa § 57 ods. 1 písm. a/ v nadväznosti na písm. g/ Exekučného poriadku a povinnému prizná náhradu trov exekučného konania a dovolacieho konania.

4. Oprávnený v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie povinného odmietol a zaviazal povinného na úhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (povinný), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie povinného je dôvodné, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu, aj súdu prvej inštancie v zmysle § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 2/2017 Z.z. nadobudlo dňa 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné, dovolací súd sa v prvom rade zaoberá otázkou, či má posudzovať prípustnosť dovolania podľa novelizovanej právnej úpravy alebo podľa právneho stavu platného do 31. marca 2017. Zákon č. 2/2017 Z.z. síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017 v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, ale v o vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo.

8. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku v znení od 1. júla 2016 do 31. marca 2017 ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

9. V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania 25. októbra 2016, preto dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania podľa právnej úpravy platnej v tomto čase, teda podľa ustanovení Exekučného poriadku v znení do 31. marca 2017 a podľa príslušných ustanovení CSP (viď bod 8. tohto rozhodnutia).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Pritom aj naďalej platí, že pre záver o prípustnosti dovolania z dôvodu zmätočnosti nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

12. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania popri sebe z § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

13. Najvyšší súd v rozhodnutí z 19. januára 2017 sp. zn. 8 Cdo 213/2016 skúmal prípustnosť dovolania podaného po 1. júli 2016, ktorú dovolateľ vyvodzoval popri sebe z oboch ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 CSP. Senát 8 C vo svojom rozhodnutí nevyjadril právny názor, podľa ktorého by bola nemožná takáto kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania, dovolanie odmietol s odôvodnením, že jeho prípustnosť nemožno vyvodiť ani z § 420 písm. f/ CSP, ani z § 421 ods. 1 CSP.

14. V inej právnej veci senát 3 C najvyššieho súdu dospel pri svojom rozhodovaní k názoru, ktorý je odlišný od záverov senátu 8 C, v zmysle ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania vylúčená. Senát 3 C preto podľa § 48 ods. 1 CSP uznesením zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 8/2017 postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej len „veľký senát“), pričom v uznesení o postúpení veci odôvodnil svoj odlišný názor.

15. Veľký senát v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

16. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané, nakoľko právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

17. Najvyšší súd v súlade s vyššie uvedenými závermi skúmal prípustnosť dovolania povinného len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

18. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo oboznámiť sa s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi a vyjadriť sa k nim v zákonom určenom rozsahu, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

21. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

22. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

23. Porušenie práva na spravodlivý proces vidí povinný v skutočnosti, že krajský súd zhodnotil postup okresného súdu ako vecne správny, keď uviedol, že súd prvej inštancie nemal povinnosť doručovať návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk.

24. Po preskúmaní danej exekučnej veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade došlo postupom odvolacieho súdu k tzv. zmätočnosťnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a preto uvedenú dovoláciu námietku povinného o porušení § 420 písm. f/ CSP považoval za opodstatnenú z nasledovných dôvodov:

25. Podľa článku 43 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“, resp. „Nariadenie Brusel I bis“) ak sa žiada o výkon rozsudku vydaného v inom členskom štáte, osvedčenie vydané podľa článku 53 sa doručí osobe, proti ktorej sa žiada o výkon, pred prvým opatrením v rámci výkonu rozsudku. K osvedčeniu sa pripojí rozsudok, ak sa tejto osobe nedoručil už skôr.

26. Podľa čl. 53 Nariadenia Brusel I bis súd pôvodu na žiadosť zainteresovaného účastníka vydá osvedčenie na tlačive v prílohe I.

27. V zmysle článku 66 ods. 1 nariadenia Brusel I bis sa toto nariadenie uplatňuje len na konanie začaté, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery schválené alebo uzavreté od 10. januára 2015. Bez ohľadu na článok 80 sa nariadenie (ES) č. 44/2001 naďalej uplatňuje na rozsudky vydané v konaniach začatých, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery, ktoré sa schválili alebo uzavreli pred 10. januárom 2015, ktoré patria do rozsahu tohto nariadenia (čl. 66 ods. 2 nariadenia Brusel I bis).

28. V zmysle článku 54 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (tzv. Nariadenie Brusel I) súd alebo

príslušný orgán členského štátu, v ktorom bol vydaný rozsudok, vydá na žiadosť zainteresovaného účastníka osvedčenie podľa vzoru v prílohe V toho uznesenia.

29. Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku (podľa stavu účinného od 1. januára 2015 v zmysle nepriamej novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov č. 335/2014 Z.z.) ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu, ktorého uznanie sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím,^{4eab}) ktorý bol osvedčený podľa osobitného predpisu, ^{4eac}) alebo ak bol súdu doručený návrh na vykonanie cudzieho rozhodnutia z cudziny osobitným postupom upraveným medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná^{4eb}) alebo ak takáto medzinárodná zmluva upravuje, že návrh na uznanie a výkon cudzieho exekučného titulu sa podáva na súd, doručí súd návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk; to neplatí, ak o uznaní súd rozhodol v osobitnom konaní. Ak povinný do 15 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie neuvedie dôvody, ktoré by uznaniu alebo vykonaniu cudzieho exekučného titulu bránili, alebo nepodá návrh na jeho samostatné uznanie, ak to osobitný predpis pripúšťa,^{4eae}) súd preskúma podmienky uznania a vykonania, ktoré má povinnosť skúmať aj bez návrhu, a ak prekážky uznania alebo vykonania nezistí a sú splnené podmienky podľa odseku 2, poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie má účinky uznania cudzieho exekučného titulu.

30. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že nariadenie Brusel I a Nariadenie Brusel I bis počíta s vydaním osvedčenia exekučného titulu, pričom Nariadenie Brusel I bis aj s doručením osvedčenia a rozsudku povinnému. Zároveň podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku sa vyžaduje doručenie návrhu na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk. V bode 29. tohto rozhodnutia citovaný § 44 ods. 6 Exekučného poriadku je účinný od 1. januára 2015, pričom dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že návrh na vykonanie exekúcie z 20. februára 2015 na podklade cudzieho exekučného titulu (rozsudok pre zmeškanie Krajského súdu Eisenstadt sp. zn. 4 Cg 257/11k-42 zo dňa 25. augusta 2014 osvedčený podľa článku 54 Nariadenia Brusel I) bol exekútorovi doručený 23. februára 2015 (začiatok exekučného konania), preto bez ohľadu na to, či exekučný titul bol osvedčený podľa Nariadenia Brusel I alebo Nariadenia Brusel I bis, mal byť návrh na vykonanie exekúcie doručený súdom povinnému do vlastných rúk. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že aj exekučné konanie sa spravuje niektorými procesnými princípmi, ktoré musia byť rešpektované. Jedným z vedúcich princípov ovládajúcich exekučné konanie je princíp ochrany a obrany povinného a tretích osôb pri uskutočňovaní exekúcie. Kým ochrana povinného vyplýva z príslušných ustanovení Exekučného poriadku a prejavuje sa v automatickom rešpektovaní týchto pravidiel zo strany subjektov exekučného konania, obrana povinného spočíva v jeho aktívnom vôľovom správaní (porovnaj Svetlana Ficová a kolektív, Exekučné konanie, Skriptá, 1. vydanie, Bratislava: C.H. Beck 2014, str. 29 a nasl.).

31. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) už pred 1. januárom 2015 jednoznačne konštatoval, že na zabezpečenie práva na spravodlivý proces je nevyhnutné v štádiu udeľovania poverenia na vykonanie exekúcie zabezpečiť kontradiktórnosť procesu (pozri stanovisko ÚS SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2014-27 zo 7. mája 2014).

32. Tým, že odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a uzavrel, že súd prvej inštancie nemal povinnosť doručovať návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk, postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou (§ 44 ods. 6 Exekučného poriadku) a zaťažil konanie vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ došlo v konaní k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, uvedená vada je vždy dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Dovolací súd preto uznesenie odvolacieho súdu; a vzhľadom k tomu, že nápravu zistenej vady konania nebolo možné dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, aj uznesenie súdu prvej inštancie, zrušil (§ 449 ods. 1, 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

33. V zmysle § 453 ods. 3 CSP ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.